

## OKÓŁNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 30521/335

z dnia 14 listopada 1935 r.

o częściowej zmianie okólnika Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/35 w sprawie stwierdzenia pochodzenia i przychodzenia towarów przy odprawie celnej.

wszystkich Dyrekcji Cel, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Cel w Gdańsku,

W okólniku Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. w sprawie stwierdzenia pochodzenia i przychodzenia towa-

rów przy odprawie celnej (Monitor Polski Nr. 127 poz. 157 oraz Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15 poz. 361) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 4 ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„Świadcstwo pochodzenia powinno być wystawione zasadniczo w języku kraju pochodzenia oraz w języku polskim; w wypadku przedłożenia świadectwa, wystawionego tylko w języku kraju pochodzenia, względnie w innym języku, urząd celny może zażądać uwierzytelnionego tłumaczenia takiego świadectwa na język polski. Nazwa towaru powinna być w każdym razie przetłumaczona na język polski; tłumaczenie nazwy towaru może być dokonane również w kraju przez importera, względnie agenta celnego, bez potrzeby uwierzytelnienia tego tłumaczenia, chyba, żeby urząd celny miał uzasadnione wątpliwości, czy tłumaczenie jest właściwe. Uwierzytelnienie tłumaczenia, czy to całego świadectwa pochodzenia, czy też nazwy towaru, gdy tego urząd celny zażąda, może być dokonane bądź przez zaprzysiężonych tłumaczy, bądź przez izby przemysłowo-handlowe. Jeżeli jednak w świadectwie pochodzenia, dołączonym do przesyłki pocztowej, nazwa towaru, podana w języku obcym, jest dla urzędu celnego zrozumiała, to nie należy żądać tłumaczenia tej nazwy na język polski”.

2) W § 7 ust. 3 końcowe zdanie zaczynające się od słów „przedłużenie może nastąpić o okres czasu i t. d.” otrzymuje brzmienie: „przedłużenie może nastąpić o okres jednego roku”.

3) § 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1) Jeżeli towary, pochodzące z jakiegokolwiek kraju traktatowego, nadejdą do polskiego obszaru celnego nie bezpośrednio z kraju pochodzenia, lecz za pośrednictwem innego kraju traktatowego, to cło konwencyjne może być zastosowane na podstawie świadectwa pochodzenia, wystawionego w tym kraju, przez który towar przechodzi. Kraje macierzyste (metropolie) mogą wystawiać świadectwa pochodzenia dla towarów, pochodzących z ich kolonij (o ile do danych kolonij stosuje się umowę handlową) nawet wtedy, gdy towar nie przechodzi przez kraj macierzysty, a przychodzi skądkolwiek do polskiego obszaru celnego. Takie świadectwa pochodzenia (dotyczące obu powyższych przypadków), mogą być wystawiane tylko przez izby przemysłowe, izby handlowe i inne upoważnione do tego instytucje gospodarcze i powinny być zaopatrzone w wizę urzędu Konsularnego Rzeczypospolitej Polskiej, stosownie do przepisu § 6 ust. 2. Świadectwa powyższe powinny zawierać dane, wymienione w § 4 ust. 2 i 3. Przepisy § 9 powinny być zachowane”.

4) § 8 uzupełnia się przez dodanie następującego ustępu:

„3) Postanowienia ustępów 1 — 2 nie mają oczywiście zastosowania w tych przypadkach, gdy umowy zastrzegają, że świadectwa pochodzenia na pewne określone towary powinny być wystawiane w kraju pochodzenia przez ściśle wymienione instytucje, n. p. świadectwa pochodzenia na biżuterię jabłoniecką i t. p.”.

5) § 9 uzupełnia się przez dodanie następujących ustępów (5 — 7):

„5) Jeżeli towary, pochodzące z kraju traktatowego, przed przywozem do polskiego obszaru celnego weszły w innym kraju traktatowym do wolnego obrotu (skutkiem tego strona nie może przedstawić zaświadczenia, przewidzianego w ust. 1), to cło konwencyjne może być również zastosowane, ale pod warunkiem, że niezależnie od świadectwa pochodzenia pochodzenie towaru zostanie zbadane i protokółarnie stwierdzone przez biegłych, powołanych przez urząd celny na koszt strony. Urząd celny może odstąpić od powoływania biegłych, jeżeli niema żadnych wątpliwości, że towar pochodzi z kraju, wskazanego w świadectwie pochodzenia (np. maszyna opatrzona jest marką i znakami, wskazującymi niewątpliwie na wyprodukowanie w kraju, wymienionym w świadectwie pochodzenia i t. p.). Jeżeli według opinii biegłych

towar pochodzi z innego kraju, aniżeli wskazany w świadectwie pochodzenia, wówczas cło konwencyjne nie może być zastosowane.

6) W sprawie powoływania biegłych należy zwracać się do izb przemysłowo-handlowych, a na obszarze W. M. Gdańska do Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku; biegli ci muszą być zaprzysiężeni przez wzmiankowane wyżej instytucje. Biegli mogą wydawać opinię również na podstawie prób towaru, których wydzielenie powinno odbyć się zgodnie z postanowieniami § 228 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

7) Protokół opinii biegłych należy dołączyć do wyniku rewizji. W przypadku, gdy urząd celny nie powołał biegłych, należy w wyniku rewizji w rubryce „uwagi” podać, na podstawie jakich danych zostało ustalone pochodzenie towaru i że nie było żadnych co do tego wątpliwości”.

Jednocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 23398/3/35 z dnia 1 września 1935 r. w sprawie tłumaczenia nazw towarów, podanych w świadectwach pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 28, poz. 366).

Dyrektor Departamentu:

(—) St. Fr. Królikowski.

—oOo—